

ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСНА ДЕРЖАВНА АДМІНІСТРАЦІЯ ТЕРНОПІЛЬСЬКА ОБЛАСНА РАДА
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ ОБЛАСНИЙ КОМУНАЛЬНИЙ ІНСТИТУТ
ПІСЛЯДИПЛОМНОЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ОСВІТИ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ТЕРНОПІЛЬСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ПЕДАГОГІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ВОЛОДИМИРА ГНАТЮКА
ДЕРЖАВНА ВИЩА ТЕХНІЧНО-ЕКОНОМІЧНА ШКОЛА
ІМЕНІ БРОНІСЛАВА МАРКЕВІЧА (ПОЛЬЩА)
ЛЮБЛІНСЬКА ШКОЛА ВИЩА (ПОЛЬЩА)
УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ КАРДИНАЛА СТЕФАНА ВИШИНСЬКОГО (ПОЛЬЩА)
ВІДДІЛ ПОРІВНЯЛЬНОЇ ПЕДАГОГІКИ ІНСТИТУТУ ПЕДАГОГІКИ НАПН УКРАЇНИ

Збірник матеріалів
Міжнародної науково-практичної конференції
«Розвиток професійної майстерності педагога»

Тернопіль
2018

УДК 159.98:37.091

Р 64

64 Розвиток професійної майстерності педагога: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції (м. Тернопіль, Україна, 26-27 квітня 2018 року). / укладачі: В.Є. Кавецький, А.В. Вихрущ, О.Я. Жизномірська, І.І.Гаврищак, С.Б. Гах – Тернопіль: СМП “Тайп”, 2018. – 383 с.

збірнику зібрано тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток професійної майстерності педагога», проведеної на базі Тернопільського обласного комунального інституту післядипломної педагогічної освіти 26-27 квітня 2018 р.

Усі матеріали збірника подаються в редакції авторів. Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та інших даних несуть автори.

Рекомендовано до друку науково-методичною радою Тернопільського обласного комунального інституту післядипломної педагогічної освіти (протокол №4 від 14.05.2018 р.)

УДК 159.98:37.091

© Тернопільський обласний комунальний інститут
післядипломної педагогічної освіти, 2018

ЗМІСТ

Михальська С.А. Особливості психологічної готовності корекційного педагога до інноваційної професійної діяльності.....	203
Моначин І.Л. Безробіття, перекваліфікація та зміна діяльності педагогічних працівників як психологічний феномен.....	205
Морозова О. О. Використання в навчально-виховному процесі знань про політичну соціалізацію молоді.....	207
Мосейчук Ю.Ю. Характеристика професійного розвитку майбутніх учителів фізичної культури в контексті формування культури здоров'я.....	209
Мочук О.Б. Використання Google-сервісів в освітньому процесі.....	211
Мудрак М.А. Про проблеми викладання у вищій школі.....	213
Мухіна Г. І. Формування професійної компетентності майбутніх вчителів математики в науково-педагогічній спадщині С. С. Левіщенка.....	215
Назаренко Г. А. Авторська технологія педагогічної фасилітації становлення автентичності особистості дошкільника	218
Недокус А.М. Використання інтерактивних методів навчання на уроках хімії та біології.....	220
Несмашна Г.Є. Тренінг абнотивності педагогів як складової холістичного підходу до навчання обдарованих дітей.....	222
Нестайко І.М. Професійний розвиток педагога (польський досвід).....	225
Нестеренко О.М. Використання технологій студактивного, творчо-пошукового і діалогового навчання у підготовці юристів.....	228
Николайчук С.П. Доцільність використання освітнього додатку Google Classroom.....	230
Обшарська Р.В., Дмитраш Л.Р. Інноваційний метод подолання стереотипів взаємодії людини з довкіллям «Сім чарунків для освіти сталого розвитку».....	232
Олексюк О. Р. Інформаційно освітнє середовище закладу післядипломної педагогічної освіти як засіб підвищення кваліфікації професійних кадрів.....	233
Олендер І.О. Шляхи та засоби реалізації здоров'язбережувальної технології «Навчання в русі» у Школах сприяння здоров'ю Тернопільської області.....	235
Олійник Г.М. Соціокультурна анімація як засіб реабілітації.....	237
Онищук І.А. Організаційно-педагогічні умови оптимізації культури самовираження майбутніх фахівців дошкільної освіти.....	239

СОЦІОКУЛЬТУРНА АНІМАЦІЯ ЯК ЗАСІБ РЕАБІЛІТАЦІЇ.

Інтенсивний розвиток, який відбувається в усіх сферах життєдіяльності сучасної людини через різноманітні процеси, залишає своєрідний відбиток у свідомості дітей і молоді. За таких умов постає проблема соціокультурної анімації як засобу реабілітації.

Соціокультурна анімація є один з найбільш інтенсивно розвиваючих напрямків сучасної соціально-культурної діяльності, який передбачає реалізацію програм творчої реабілітації, активного культурно-розвиваючого відпочинку, соціально-психологічної консолідації суспільних груп на основі цінностей культури; це особливий вид соціально – культурної діяльності громадських груп і окремих індивідів, що ґрунтується на сучасних технологіях (соціальних, педагогічних, психологічних, культуротворчих та ін), які забезпечують подолання соціального та культурного відчуження [1, с. 19].

Значний інтерес становить зауваження відомого теоретика соціокультурної анімації М. Сімоно щодо вагомості ідеї оживлення соціальних відносин засобами анімації. Так, у цьому зв'язку він зазначає: «Соціокультурна анімація – це сфера соціального життя, учасники якого ставлять перед собою мету змінити поведінку, міжособистісні та колективні відносини шляхом прямих впливів на індивідів. Ці впливи здійснюються головним чином через різноманітні види діяльності за допомогою педагогіки недирективних або активних методів» [4, с. 24].

На думку швейцарського науковця Х. Ветштейн, який фундаментально досліджував питання соціальної та соціокультурної анімації, «в центрі анімації завжди знаходиться особистість», причому саме через взаємовідносини з іншими відбувається становлення її як «соціального актора» й індивідуальності. Автор зауважує, що саме бажання самореалізуватися, здатність до спілкування і взаємодії, творчості та кооперації знаходяться в основі індивідуального і колективного розвитку. Існує простір індивідуальної і колективної свободи, не абсолютний, але достатньо широкий для того, щоб людина і соціум взаємодіяли і взаємозбагачувались. Ігнорування цього аспекту призводить до таких явищ, як фрустрація, агресія і прояви жорстокості у соціальному середовищі [3].

відтак постає питання про співвідношення в соціальній практиці анімації та арт-терапії. У розумінні деяких науковців (наприклад, П. Сантонастасо та ін.), анімація в терапевтичному (психіатричному) секторі функціонує більше на рівні психосоціальної реабілітації. Так, через різні види діяльності (зокрема, творчої) змінюється ситуація самосприйняття клієнта на фізичному (тілесному) рівні, а з іншого боку – здійснюється самоусвідомлення людини через її роботу з уявним та за допомогою вербальних засобів.

Проте існують інші погляди на професійне призначення соціального і соціокультурного аніматора. Так, наприклад, А. Мішо (А. Michaux) вважає, що аніматор виконує не стільки терапевтичні функції, скільки сприяє поліпшенню зв'язків і відносин між хворими дітьми, медичним персоналом та сім'ями; а головними завданнями соціального аніматора є розвиток, організація і реалізація проектів з метою покращення процесів соціалізації та автономізації особистості.

Дослідники Т. Кісільова та Ю. Красільников виокремлюють такий спектр соціокультурних технологій: культуротворчі, рекреативно-оздоровчі освітні, рекреативно-оздоровчі, реабілітаційні, інформаційні, демонстраційні, управлінські та інноваційні технології. Безперечно, всі технології надзвичайно важливі для соціокультурної анімації, але найбільший інтерес викликають реабілітаційні технології, які визначають значення соціокультурної реабілітації для особистого розвитку та соціалізації людей, котрі потребують соціального захисту та підтримки (люди з особливими потребами, безробітні, мігранти, діти-сироти, особи похилого віку, самотні). За допомогою культурно-терапевтичних та арт-терапевтичних технологій таких як: бібліотерапія, театральна терапія, гарденотерапія, іппотерапія, фітотерапія, музикотерапія, казкотерапія можна допомогти людині подолати соціальне відчуження, сприяти духовно-творчому розвитку людини та залученню до суспільно-корисної діяльності.

Оскільки наукові розвідки дослідників здебільшого сконцентровані на соціальній анімації, цікавими є деякі підходи до визначення змісту саме цього різновиду, особливо у зв'язку з широким розповсюдженням ідеї «терапевтичної анімації». У контексті цієї ідеї аніматор розуміється як професіонал, котрий на рівні з додатковою освітою психотерапевтичного характеру, крім запровадження спеціальних технік (театральних, пластичних, артистичних, хореографічних тощо), працює не тільки над стимулюванням людини до творчого самовираження, але й як реабілітолог, психотерапевт або терапевтичний медіатор [2].

Висновки. Отже, соціокультурна анімація спрямована на реалізацію певних дій з метою оздоровлення соціального клімату певного середовища, створення атмосфери креативності, допомоги людям адаптуватися до соціальних змін, сприяння їх інтеграції в соціокультурний простір, спонукання до взаємодії та порозуміння в групі людей через залучення їх до просоціальної діяльності. Саме завдяки соціокультурній анімації, яка є засобом реабілітації, особистість спрямовується на відновлення соціального досвіду і встановлення соціальних зв'язків, норм поведінки, спілкування, емоційної стабільності, активного соціального життя, розширення і поглиблення соціальних контактів, входження в культуру, а також відбувається відновлення психічного і духовного здоров'я людини

Література

Ярошенко Н. Н. Социально-культурная анимация: Уч. пособие. Изд. 2-е. – М., 2005. – 126.

Lorthiois M. D. Mutations de la société et travail social, rapport présenté au Conseil économique et social // Les éditions des Journaux officiels. – Paris, 2000. – 54 p.

Moser H., Müller E., Wettstein H., Willener A. L'animation socioculturelle.

Fondements, modèles et pratiques. – Les Editions: Genève, 2004. – 220 p.

Simonot M. Les animateurs socioculturels. Etude d'une aspiration à une activité sociale. – Rouen: PUF, 1974. – P. 4.